

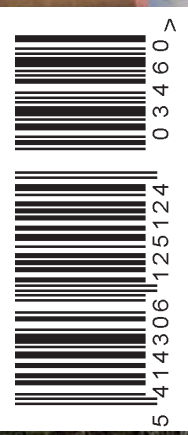

**VLAAMS BELANG
MAGAZINE**

Afgiftekantoor: GENT X
P4A9074

Maandelijks uitgave (behalve augustus) • Jaargang 5 • nr. 1 • januari 2008
1,25 euro • Ver. uitg.: Frank Vanhecke, Madouplein 8 bus 9 te 1210 Brussel

Tijd voor onafhankelijkheid !

Philip Claeys

Hoofdredacteur

Interim-bedrog

Guy Verhofstadt is er dus in geslaagd een 'interimregering' in elkaar te knutselen. De grote verliezer van de jongste verkiezingen blijft gewoon op zijn post zitten. Ook de corrupte PS, eveneens verliezer van de verkiezingen, blijft in de regering. Met de cdH erbij komt er zo mogelijk een nog linkse-re regering dan Verhofstadt II.

Vlaanderen stemt overwegend rechts en centrum-rechts, maar krijgt keer op keer een linkse regering. Het democratische oordeel van de Vlaamse kiezers is binnen het Belgische systeem van geen enkel belang.

CD&V en N-VA beloofden hun kiezers een verregaande staats-hervorming. Nu leggen ze zich zonder morren neer bij de putch van Coburg en Verhofstadt. Na Pasen wordt zagezegd over die staats-hervorming gesproken, maar in de praktijk zal daar niets van terecht komen. Leterme heeft zijn enige onderhandelingsstroef uit handen gegeven: zonder staats-hervorming geen regering. De Vlamingenhater Maingain (FDF) zegt nu al openlijk dat de zogenaamde interimregering waarschijnlijk aanblijft tot de volgende verkiezingen.

Meer dan een miljoen Vlaamse kiezers worden bedrogen. De rekening zal gepresenteerd worden in 2009, als het tenminste zo lang duurt.

Gedaan met geven en toegeven!

Enkele weken geleden vierden we in Antwerpen met een indrukwekkende strijdbijeenkomst het dertigjarig bestaan van onze partij. We mogen terecht trots zijn op wat wij eensgezind in die dertig jaar gerealiseerd hebben. We hebben immers niet enkel een grote partij uitgebouwd, met bijna 1500 lokale verkozenen en afdelingswerking van de kust tot de Voerstreek, maar we hebben vooral het politieke leven in Vlaanderen beslissend beïnvloed. En we zijn vandaag meer dan ooit nodig om als taboebreker en als zweep-partij de Vlaamse regeringspartijen op te jagen en voor hun verantwoordelijkheid te plaatsen.

Het is zonder meer onze verdienste dat het thema van de Vlaamse onafhankelijkheid in brede Vlaamse en buitenlandse kringen niet enkel bespreekbaar maar steeds meer zelfs wenselijk wordt geacht. Wij hebben de idee van de onafhankelijke Vlaamse staat gelanceerd en zijn er nog steeds de moedigste propagandisten van. Wie mocht twifelen aan het nut van het Vlaams Belang moet maar eens goed rond zich kijken. Alle andere Vlaamse partijen, zonder uitzondering, haasten zich om als puntje bij paaltje komt hun trouw aan België te belijden. Een aantal politici doen zich radicaal voor aan de IJzervlakte of aan de Vlaamse cafétogen, maar zodra de Franstaligen en de Saksen Coburgers een Belgische geloofsbelijdenis vragen, stemmen ze in de Kamer tégen het zelfs maar in overweging nemen van een voorstel tot vreedzame en onderhandelde splitsing van België. Geen enkele Vlaamse politicus had trouwens de moed om zelfs aan de recente onderhandelingsstafels van Hertoginnedal en elders de écht grote communautaire dossiers op tafel te leggen: de Vlaams-Waalse miljardenstroom, de toepassing van de taalwetten in Brussel, de fameuze vijf resoluties van het Vlaams Parlement. Ze hebben niet eens de moed om hun eigen beloftes uit te voeren: géén onderhandelingen voor de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde.

Eén zaak is zeker: elke nieuwe Belgische regeringsvorming zal moeilijker en moeilijker verlopen. Wallonië leeft op onze kosten maar wordt bestuurd door een arrogante politieke kaste die zich politiek en cultureel mijlenver boven de Vlaamse boeren verheven acht. Elke redelijkheid is zoek, en dus kost elke dag langer België aan Vlaanderen kansen om de dringende maatregelen te nemen om onze economie zuurstof te geven en onze identiteit te beveiligen.

Het Vlaams Belang vierde zijn zesde lustrum niet enkel met een strijdbijeenkomst, maar ook met de verspreiding van een boekje 'Gedaan met geven en toegeven, tijd voor Vlaamse onafhankelijkheid', op 2,5 miljoen exemplaren bezorgd aan alle huisgezinnen van Vlaanderen. We hebben daarmee opnieuw getoond dat wij tenminste de moed van onze overtuiging hebben en dat wij aan de spits blijven van de Vlaamsnationale strijd. Die Vlaamse onafhankelijkheid staat vandaag trouwens in de sterren geschreven, niet enkel omdat wij ze met bloed en zweet en tranen de voorbije dertig jaren eigenhandig in die sterren geschreven hebben, maar vooral omdat het de natuurlijke loop der dingen is dat volkeren vroeg of laat hun vrijheid en hun zelfbeschikkingsrecht opeisen.

Nooit in de geschiedenis van de Vlaamse Beweging waren we zo dicht, zo bijna tastbaar, bij dat einddoel van de vrije Vlaamse staat. Wat Vlaanderen nu nodig heeft zijn moedige politici die weten wat ze willen en die de taboes van de Belgische staat durven breken. Na dertig jaar Vlaams Belang zijn we meer dan ooit nodig!

Frank Vanhecke

Nationaal voorzitter

Deze maand is onze gastcommentator Francis Van den Eynde, volksvertegenwoordiger.

Het Gentse hoofddoekenverbod

Toen wij eind 2006 vernamen dat de Gentse paarse coalitie er geen bezwaar tegen had dat een aantal van de vrouwelijke stadsbedienden door het dragen van een hoofddoek uiting gaven aan hun aanhankelijkheid t.o.v. de islam, besloten wij ons hiertegen te verzetten.

Eerst en vooral omwille van het gelijkheidsprincipe. In de Artevelde-stad werden immers in het allerprilste begin van de jaren '90 de laatste kruisbeelden verwijderd die nog in een paar zalen van de stedelijke overheid aan de muren hingen. Sterker: in 1995 besloot het stadsbestuur de kruisbeelden van de lijkwagens te laten halen. Dit gebeurde allemaal in naam van de godsdienstige neutraliteit van het beleid en van... de tolerantie. Voormalig burgemeester Gilbert Temmerman verklaarde: 'Verdraagzaamheid betekent ook de afwezigheid van godsdienstige symbolen te kunnen aanvaarden.' Er waren volgens ons ook voor de werkgever die de stad Gent is, een aantal praktische bezwaren tegen het tolereren van de hoofddoek. Tussen de moslimvrouwen die hem willen dragen zijn er een aantal die op basis van dezelfde religieuze motivering niet alleen weigeren de hand van een man te schudden, maar ook weigeren te werken in een kantoorruimte die ze met mensen van het andere geslacht moeten delen. Wie het ene tolereert, kan het andere logischerwijze moeilijk verbieden. Hoe zou de Gentse stedelijke administratie er uit zien wanneer de ene er met een islamitische hoofddoek zou rondlopen, de andere met een groot kruis op de buik en een derde getooid met een

boeddhistisch rad? En dan hebben we het nog niet over het feit dat wat voor de godsdienst mag, ook voor filosofische of politieke overtuigingen moet mogelijk zijn, zoals bijvoorbeeld een trui met een toorts of een t-shirt met de 'eigen volk eerst-slogan'. Er is echter meer. In West-Europa wordt al zo lang geijverd voor scheiding tussen Kerk en Staat (ook al vóór de Franse Revolutie zich hiervoor ging inzetten) dat wij de bekommernis voor een seculier beleid als het ware in onze genen meedragen. Dit geldt zelfs voor mensen die overtuigde christenen zijn. Ik ken er geen enkele die nog pleit voor het heropbouwen van de politieke macht van kerken. Het toepassen van het zogenaamd 'actief pluralisme' komt er op neer dat een of meer godsdienstige overtuigingen opnieuw met het beleid vermengd worden. Dat de islam hiervoor meer dan gevoelig is, blijkt jammer genoeg uit de realiteit. De meeste islamitische landen hebben immers een wetgeving die op zijn minst gedeeltelijk op de voorschriften van de koran steunt. Als het al niet de sharia zelf is die wordt toegepast.

Theocratie is echter tegengesteld aan democratie en bijgevolg moeten we er over waken dat de scheiding tussen Kerk en Staat - of zo u wilt tussen godsdienst en staat - stevig overeind blijft. Laat het ons dus maar houden bij het principe dat er een absolute godsdienstvrijheid moet zijn voor iedereen, maar dat bij ons het beleid op religieus vlak strikt neutraal moet blijven. Iedereen zal er wel bij varen.

Deze tekst werd als vrije tribune gecensureerd door *De Standaard*

"Men zegt dat ik België wil vernietigen. Maar dat wil ik helemaal niet."

N-VA-voorzitter Bart De Wever
in *De Zevende Dag*, 02.12.2007

"Ik ben nog niet helemaal zeker of ik de Gordel volgend jaar wel ga toelaten op mijn grondgebied. Waarom moet ik die provocatie toestaan?"

Franstalige niet-benoemde
burgemeester van Wezembeek-
Oppem François Van Hooibruck
d'Aspre in *Humo*, 04.12.2007

"Voor het eerst (sinds 1917) werd het uiteenvallen van België een tastbare mogelijkheid. Aan weerszijden van de taalgrens werd dit geconstateerd, en de perceptie dat het kan, gaat nooit meer weg."

Marc Grammens
in *Journal*, 06.12.2007

"Ik ben geen separatist. Maar we zijn de kaakslagen van de Vlamingen beu. Als zij kiezen voor een eigen toekomst, nemen wij ook onze toekomst in handen. En dan is 'une Belgique Française' de beste optie."

Voormalig MR-voorzitter
Daniël Ducarme in
Het Laatste Nieuws, 17.12.2007

"Een land waarvan de Miss de taal van de meerderheid niet kent, moet zichzelf wel in vraag stellen."

Politicooloog Carl Devos
in *Het Nieuwsblad*, 17.12.2007

"De politieke impasse voedt meer en meer speculaties over de vraag of België afstoot op een scheiding naar Tsjechoslovaaks model. Als een gemeenschappelijke economie, territorium, cultuur en taal de bouwstenen vormen van een natie, is het gemakkelijk te zien waar het België aan schort."

Leo Cendrowicz
in *Time*, 19.12.2007

België is onbestuurbaar

“We kunnen evengoed een regering vormen met twintig partijen”, grapte MR-voorzitter Reynders op 11 december. Om nadien ernstig te vervolgen: “Een regeringsvorming is geen loterij.” Maar dat is het dus wel degelijk.

Noodregering?

Een interimregering die gedurende drie maanden de dringende zaken aanpakt. Dat is de laatste truc die Saksen-Coburg uit zijn hoed heeft getoverd. In dat scenario komt Guy Verhofstadt opnieuw op het voorplan én zit de PS opnieuw in de regering. De staatshervorming zou gedurende die maanden “op de rails worden gezet”, zoals dat heet. Het is een piste die wijst op het eindeloze geknoei, opgezet door de kringen rond Laken. Aan Vlaamse kant is men intussen zo blij als een kind dat de Franstaligen zouden begrepen hebben dat een staatshervorming noodzakelijk is. Is dat zo?

Drie vragen

Neen, dat is niet zo. De oranje-blauwe formatiegesprekken liepen spaak op onder meer de vraag van formateur Leterme of inzake staatshervorming over alles kon gepraat worden. Het cdH zegde neen, en kreeg van de Vlaamse onderhandelaars meteen de schuld in de schoenen geschoven voor het mislukken van de regeringsformatie, want zij hadden volmondig ja gezegd. Men vergeet echter steeds dat het ja van de Vlaamse onderhandelaars ook betekent dat de Vlamingen bereid waren te spreken over de uitbreiding van Brussel, over de invoering van een federale kieskring, over het herfederaliseren van bevoegdheden... Kortom, de Vlamingen toonden zich eens te meer bereid zware toegevingen te doen. Blijkbaar is het cdH wel wat standvastiger dan alle Vlaamse onderhandelaars samen.

Conventie

Overigens, heel het luik staatshervorming zou verwezen worden naar een zogenaamde Conventie, een vergadering van parlementsleden van alle partijen, althans van die partijen die bij voorbaat een plechtige verklaring zouden onderschrijven over de gehechtheid aan het voortbestaan van de Belgische staat. In tegenstelling tot wat vooral het kartel CD&V/N-VA voor en kort na de verkiezingen verklaarde, met name

De vijf resoluties van het Vlaams Parlement, onderdeel van het Vlaams regeerakkoord, liggen al lang in de prullenmand, hoezeer men er ook mee staat te zwaaien.

niet in een regering te stappen zonder duidelijke garanties voor een “grote” staatshervorming, werd met de aankondiging van deze Conventie de staatshervorming volledig losgekoppeld van de regeringsvorming.

De Conventie had geen andere bedoeling dan de staatshervorming een begrafenis eerste klas te bezorgen. Daar konden de Vlaamse onderhandelaars plots wel mee leven. Die Conventie is nu afgevoerd en vervangen door een Comité van 12 wijzen, maar het principe blijft hetzelfde.

Dewever-De Meester

Intussen stapelt men aan Vlaamse kant de blunders op. In het wekelijkse debatprogramma van Kanaal Z kwam historicus Bruno De Wever, broer van, zowaar pleiten voor de uitbreiding van Brussel met de faciliteitengemeenten. Dat is voor De Wever een aanvaardbare prijs voor het overhevelen van de sociaal-economische hefbomen naar Vlaanderen. Bovendien, aldus nog de historicus, zou de taalgrens dan eens en voorgoed vast liggen. Ook gewezen minister Wivina De Meester lanceerde een paar weken later in hetzelfde programma diezelfde piste. Hoe is het in Godsnaam mogelijk. De historicus zou toch moeten weten dat voor het vastleggen van de taalgrens in het verleden door de Vlamingen al ettelijke keren zwaar betaald is. Om nadien vast te stellen dat ze nooit definitief

vastligt, dat ze altijd door de Franstaligen in vraag wordt gesteld, dat ze altijd opnieuw op de onderhandelingsstafel ligt. Waarom zou het nu anders zijn. De historicus kent blijkbaar de Franstalige logica niet: waar de Franstaligen een minderheid zijn, eisen zij het statuut van beschermde minderheid op. Eens daardoor in een meerderheidspositie geraakt, moet plots de democratie en dus de macht van het getal spelen.

VB-actie tijdens de Gordel

B-H-V

Intussen zit de kwestie Brussel-Halle-Vilvoorde veilig in de koelkast. Niemand spreekt er nog over. Na de stemming van het splitsingsvoorstel in de Kamercommissie zijn de Franstaligen met verdragingsmanoeuvres begonnen. In de Franse Gemeenschapsraad riepen ze het belangenconflict in. Daardoor ligt de procedure in de Kamer voor 120 dagen stil. Daarmee is de kous niet af. Als nadien de Waalse Gewestraad, de Brusselse Gewestraad en de COCOF achtereenvolgens nog eens hetzelfde doen, ligt de zaak zelfs gedurende 480 dagen stil! Nadien hebben de Franstaligen nog eens de alarmbelprocedure. Kortom: we leven op dit ogenblik onder de permanente gijzeling van de Franstaligen. We hebben nog geen enkele Vlaamse partij horen eisen dat de Franstaligen hun obstructiepolitiek moeten stopzetten vooraleer er ook maar verder gepraat kan worden over een definitieve regering.

Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd zijn. Op die manier is de taalgrens altijd naar het Noorden opgeschoven, nooit naar het Zuiden. Het is onvoorstelbaar dat een historicus en een gewezen minister op dergelijke lichtzinnige en vooral stompzinnige manier leuren met ons grondgebied.

Onduidelijkheid troef

Aan Vlaamse kant is de verwarring bijzonder groot. "Een ernstige staats-hervorming", een "grote staats-hervorming", dat waren de voorwaarden

om toe te treden tot een regering. Alleen heeft niemand ooit duidelijk gemaakt wat die "grote" staats-hervorming dan wel moest inhouden. Iedereen wauwelt er maar wat op los. Niemand heeft ooit duidelijk gemaakt hoe hoog de lat dan wel moest liggen. De waarheid is dat de Vlaamse onderhandelaars meteen na de verkiezingen hun eisen waarmee de verkiezingen werden gewonnen, zwaar gemilderd hebben. De vijf re-

soluties van het Vlaams Parlement, onderdeel van het Vlaams regeerakkoord, liggen al lang in de prullenmand, hoezeer men er ook mee staat te zwaaien. Hoe vaak hebben de onderhandelaars, Bart De Wever op kop, niet gezegd dat zij toch bijzonder "redelijk" waren geweest. De Wever bestond het zelfs te benadrukken dat hij nog niet eens de miljardentransfers op tafel had gelegd, als blijk van goede wil. De verklaring van Geert Bourgeois spreekt boekdelen. In *Het Nieuwsblad* van 29 november zegt hij: "Als je ons hele parcours tijdens deze onderhandelingen bekijkt, en je vergelijkt dat met wat in de Vlaamse resoluties stond, dan zijn wij zeker en vast redelijk gebleven." Als bekentenis dat men het spel van bij het begin zeer lauw en laks heeft gespeeld, kan dat tellen.

In plaats van de lat van bij het begin zeer hoog te leggen om alsnog iets uit de brand te slepen, hebben zij meteen de lat op de grond gegooit. Het is alsof de Duitsers in 1914 nog niet binnengevallen waren, maar men zich wel al teruggetrokken had aan de IJzer. Daar houdt men zogenaamd dapper stand om de vernedering te ontlopen een kuil te moeten graven om nog onder de lat door te kunnen. Het beeld dat de Vlaamse onderhandelaars stand gehouden hebben, is dus pure fictie en pure perceptie.

Suzanne

De interimregering die van start gegaan is, is een regelrecht farce. Het is het vervolg van een komedie met Saksen-Coburg in de rol van Suzanne van Interlabor en Verhofstadt als veredelde uitzendkracht aan het

hoofd van een vakbondsregering die de staats-hervorming in de koelkast steekt.. Verhofstadt dus opnieuw premier. Hij die op 10 juni door de kiezer was weggehoond, wordt nu door Leterme en co op het schild van het staatsmanschap getild. De teller staat op nul. De term "interimregering" moet alleen verdoezelen dat men na zes maanden inzake staats-hervorming nog nergens staat. Het is bovendien een regering met een Franstalige meerderheid. Waarom zou men op drie maanden kunnen waar men in zes maanden niet is in geslaagd. De Vlaamse kiezer is bedrogen en belogen. Zonder probleem wordt de partij van de "man met het strikje" opnieuw aan boord gehesen. Van deze interimregering moeten de Vlamingen niets verwachten, tenzij dat de CD&V opnieuw vervallen is in haar tsjevenstreken. En de N-VA? Die steunt de regering van de "man met strikje" en doet aan politiek met strootje-trek.

Kantelmoment

De jongste zes maanden maken we geen gewone crisis mee, het is een crisis van het regime. Het is nu ook voor Jan Modaal duidelijk dat het Belgisch model is vastgelopen in zijn eigen contradicties. Het werkt niet meer. Het Belgisch federalisme is verworden tot een dictatuur van de minderheid. Men moet zelfs geen separatist zijn om vast te stellen dat het onmogelijk geworden is een Belgische regering te vormen die een weerspiegeling is van de verkiezingsresultaten in het Noorden en het Zuiden van het land. Tegen die vaststelling kan zelfs geen koninklijke staatsgreep op.

Joris Van Hauthem

Kaakslag?

Na jarenlang aanmodderen nam de Vlaamse regering eindelijk een initiatief in het aanslepende dossier van het Franstalige faciliteitenonderwijs in Vlaanderen.

Ieder jaar opnieuw hoest Vlaanderen een pak geld op voor het Franstalig onderwijs in de Vlaamse faciliteitengemeenten - een bedrag dat ondertussen is opgelopen tot zo'n 10 miljoen euro. Voor een goed begrip: dat is een veelvoud van het budget van de Vlaamse regering voor het versterken van het Vlaamse karakter van de Rand rond Brussel.

Blanco cheque

Bovendien wordt dit geld uitgekeerd zonder dat de Vlaamse overheid ook maar enig toezicht of controle kan uitoefenen of die Franstalige scholen wel voldoen aan een aantal criteria. Wordt in die scholen vanaf het derde leerjaar enkele uren Nederlands onderwezen, zoals eigenlijk verplicht is? Zijn de Vlaamse eindtermen opgenomen? Wordt het Vlaamse leerplan gevolgd? Het zijn allemaal vragen waarop men het antwoord schuldig moet blijven, want tot op heden kregen noch de Vlaamse schoolinspectie, noch de Vlaamse centra voor leerlingenbegeleiding toegang tot deze scholen. Kortom, met de subsidiëring van het faciliteitenonderwijs financiert Vlaanderen niet alleen zelf de verfransing van haar grondgebied, maar gaf het de Franstalige scholen heel die tijd ook een blanco cheque.

Eindelijk initiatief

Het Vlaams Belang vraagt al bijna twintig jaar dat de Vlaamse regering

daarmee zou ophouden. Met name Vlaams volksvertegenwoordiger Luk Van Nieuwenhuysen confronteerde iedere legislatuur opnieuw de opeenvolgende Vlaamse ministers van Onderwijs met dit dossier en eiste daarbij dat de subsidiekraan zou worden dichtgedraaid. Telkens weer verklaarden de bevoegde ministers dat ze op het punt stonden een akkoord af te sluiten met hun Franstalige collega's en even zoveel keer moest op het einde van de legislatuur worden vastgesteld dat ze met een kluitje in het riet waren gestuurd. In die optiek stemde het Vlaams regeerakkoord dan ook hoopvol. De regeringspartijen gingen de formele verbintenis aan dat, indien er tegen 1 januari 2006 geen oplossing was, 'conclusies' zouden getrokken worden. Die vervaldatum ging weliswaar voorbij zonder dat de Vlaamse regering maatregelen nam, maar uiteindelijk kwamen de meerderheidspartijen dan toch met een voorstel voor de pinnen. Dat houdt ondermeer in dat de faciliteitscholen in Vlaanderen voortaan het Vlaams leerplan en de Vlaamse eindtermen moeten volgen en dat ze onderworpen zijn aan de Vlaamse onderwijsinspectie. Als dat niet gebeurt, verliezen ze hun erkenning en de daaraan gekoppelde subsidies.

Kaakslag?

Voor alle duidelijkheid wijzen we erop dat hetgeen de Franstaligen alweer een 'kaakslag' noemen, in de praktijk niet eens verregaand is te noemen. Zoals de indieners ervan zelf stelden, raakt dit voorstel van decreet (helaas!) geenszins aan het principe van het Franstalige faciliteitenonderwijs in Vlaanderen. Het verduidelijkt enkel de regels die gelden en strookt met het logische principe dat diegene instaat voor de financiering, er ook op toeziet dat de middelen correct worden aangewend. Dat in Vlaanderen enkel de Vlaamse overheid bevoegd is voor onderwijs, is overigens niets meer dan de toepassing van de grondwet. Maar

die is, zoals bekend, voor de Franstaligen slechts geldig als ze hen van pas komt.

Het Vlaams Belang heeft het voorstel mee goedgekeurd, zij het niet zonder bedenkingen. De bedenking bijvoorbeeld dat het decreet pas in werking zal treden op 1 september 2009, zeggend om de Franstaligen voldoende voorbereidingstijd te gunnen. Onzin natuurlijk, want ze wisten sinds 2004 dat dit er zat aan te komen en hebben dus meer dan tijd genoeg gehad. 'Toevallig' valt deze datum echter ook na de Vlaamse verkiezingen, wat deze re-

Luk Van Nieuwenhuysen

gering meteen ontslaat van de plicht om op haar woorden ook daden te laten volgen. Zoals verwacht, hebben de Franstaligen ondertussen reeds een zogenaamd belangenconflict ingediend, waardoor de zaak sowieso is opgeschort. Er is echter niets dat de Vlaamse regering belet om de subsidiekraan onmiddellijk dicht te draaien. Daar is zelfs geen nieuw decreet voor nodig, alleen maar de politieke wil.

Dirk De Smedt

Baas in eigen hoofd

Op zondag 16 december hield het Vlaams Belang haar eerste vakbondsontbijt.

Het vakbondsontbijt vond de dag na de grote vakbondsbetoging plaats, waar de vakbondsbonden opstapten achter het spandoek "Red de koopkracht en de solidariteit". Waarbij de oproep om de solidariteit te redden natuurlijk een onversneden pleidooi is voor meer België. Een contradictie van formaat, want hoe kan men enerzijds pleiten om de Vlaamse werknemers meer financiële armslag te geven en anderzijds de miljardentransfers van Vlaanderen naar Wallonië blijven verdedigen?

Na koffie en croissants mocht Kamerlid Guy D'Haeseleer de spits afbijten. Hij schetste de huidige werking van de Fondsen voor Bestaanszekerheid als "doorgeefluik" van werkgever naar werknemer. Deze "doorgeefluiken" worden op papier beheerd door werkgevers en werknemers maar in de praktijk uitgebaat door de drie kleurvakbonden. Totaal onwettelijk verbinden zij de voordelen van deze fondsen aan het lidmaatschap van hun vakbond.

Guy D'Haeseleer kwam ook uitgebreid terug op de diverse schandalen die recentelijk nog opdoken binnen deze fondsen. De vakbonden, die niet enkel rijkelijk betaald worden voor de administratieve werking van deze fondsen, houden ook percentages van de premies van niet-vakbondsleden af. Klantenbinding met het geld van de werknemers zelf dus ...

Het is trouwens naar aanleiding van parlementaire vragen van het Vlaams Belang dat er eindelijk iets beweegt binnen de frauderende fondsen. De woordvoerder van het Fonds van de Bouw bevestigde dat er inderdaad al decennialang een georganiseerde benadeling van niet-gesyndiceerden bestaat en voegde eraan toe dat de acties van het Vlaams Belang de katalysator waren om deze mistoestanden aan te pakken. Een duidelijk bewijs van de impact van de vakbondscel.

D'Haeseleer eindigde met de plechtige belofte dat het Vlaams Belang de werking van deze fondsen tot op het bot zou blijven uitspitten.

Na een kort intermezzo waar enkele uitgesloten van de vakbond kwamen getuigen over hun ervaringen met de "verdraagzame" vakbond, was het de beurt aan Senator Jurgen Ceder die een overzicht bracht van alle lopende vakbondsprocessen. Momenteel zijn er zowel procedures lopende bij de rechtbank als bij de privacycommissie en de komende maanden kunnen de eerste uitspraken in deze zaken verwacht worden. Jurgen Ceder, tevens hoofd van de juridische dienst van het Vlaams Belang, volgt deze dossiers op de voet.

Marie-Rose Morel

de vakbondscel, sloot de ochtend af.

Ze vergeleek de huidige vakbondstop met de Sheriffs van Nothingham die in plaats van op te komen voor de zwakken, hen bestelen in ruil voor wat goudstukken en een schouderklopje van het establishment. Het Vlaams Belang daarentegen omschreef ze als Robin Hood, met het verzoekschrift en de stafklacht in plaats van pijl en boog, om bij de vakbonden terug te halen wat ze stalen van de werknemers.

Daarnaast kondigde Morel ook aan dat het Vlaams Belang naar het Grondwettelijk Hof stapt om de

nieuwe kieswet voor de sociale verkiezingen aan te vechten en zo deze verkiezingen toegankelijk te maken voor alle werknemers. De aanwezigen werd de mogelijkheid geboden dit verzoekschrift mee te ondertekenen. Tevens werd de kiescampagne voorgesteld waarmee de vakbondscel de onafhankelijke kandidaten wil steunen die bij de sociale verkiezingen hun kandidatuur zullen stellen tegen het monopolie van de drie kleurvakbonden.

Deze campagne met de slogan 'Baas in eigen hoofd, tijd voor échte sociale verkiezingen' start in januari met affiches en postkaarten.

BAAS IN EIGEN HOOFD

Het panelgesprek, gemodereerd door Rob Verreycken, kon rekenen op veel bijval. De deelnemers waren dan ook niet van de minsten. Freddy Geens (directeur bij de Hulpkas), een vakbondsafgevaardigde van het ACLVB, Jo Claeys (juridisch adviseur voor sociale zaken en auteur van een boek over de fondsen) en Guy Dirckx (gewezen provinciaal ACV-directeur). De panelleden antwoordden met kennis van zaken op vragen uit het publiek. Voor veel aanwezigen had dit onderdeel duidelijk langer mogen duren.

Marie-Rose Morel, coördinator van

De vergeetputten van België

Het is niet de eerste keer dat moeilijke communautaire dossiers naar een speciaal ad hoc-overlegorgaan worden verwezen. De geschiedenis leert echter dat zo'n communautaire palavers snel kunnen leiden tot het tegenovergestelde als waarvoor ze bedoeld waren: de communautaire impasse, om ze nadien te begraven in een zoveelste Belgische vergeetput..

Wergroep, Dialoog, Costa, Forum, Raad van Wijzen, Conventie

1948: Op vraag van de Luikse christen-democraat Pierre Harmel wordt het **'Centrum voor onderzoek voor de nationale oplossing van de maatschappelijke, politieke en rechtskundige vraagstukken omtrent de gewesten van het land'** opgericht. Pas na 10 jaar stelt het centrum zijn eindrapport voor, waarin enkel een inventaris te vinden is van de Vlaamse en Waalse grieven.

1964: Liberalen, socialisten en christen-democraten houden een rondetafelconferentie met 24 leden over mogelijke stappen in de staatshervorming. De conclusies - onder meer de indeling van België in vier taalgebieden en het invoeren van een alarmbelprocedure - worden alleen door socialisten en christendemocraten goedgekeurd.

1969: De regering Gaston Eyskens wil een tweederde meerderheid voor verdere stappen in de staatshervorming. Als dat onmogelijk lijkt, richt de premier een **'Wergroep der 28'** op. Die raakt het niet eens over het statuut van de faciliteitengemeenten en de grenzen van het Brussels gewest. Omdat de Volksunie niet langer wil onderhandelen, wordt de werkgroep afgeslankt tot de **'Wergroep der 24'**. **Einde 1969 is er nog steeds geen resultaat. De werkgroep verdwijnt in de nevelen der tijden.**

1973: De regering-Leburton installeert na lange politieke discussies in 1973 de **'Gemengde parlementaire commissie van advies voor de gewestvorming'**. 24 vergaderingen verder is de commissie niet verder geraakt dan een opsomming van de politieke tegenstellingen.

1976: Een **'Commissie van 36'** moet van de eerste regering-Tindemans binnen de drie maanden een akkoord bereiken over een gewestvorming met drie gewesten. De definitieve barst in die commissie heeft zijn gevolgen tot in de regering: ook de regering spat uit elkaar. Onder druk van de kwestie-Voeren en het staaldossier worden **begin 1983 alle communautair geladen dossiers naar het Studiecentrum voor de Hervorming van de Staat afgevoerd. De zaak is op dat moment uitzichtloos.**

Maar ook in het recente verleden gebeurde het al meer dan eens dat tijdens regeringsonderhandelingen het communautaire luik uit het programma werd gelicht omdat een onmiddellijke oplossing niet meteen mogelijk was. Franstaligen en Vlamingen moesten dan via apart overleg tot een staatshervorming of institutionele hervorming komen...

Dialoog

De eerste keer werd zo'n initiatief genomen onder premier Jean-Luc Dehaene (CVP). Zo werd in 1992 een Dialoog van Gemeenschap tot Gemeenschap georganiseerd met Hugo Schiltz (VU) en Gérard Deprez (PSC) als voorzitters. De laatste regering-Martens was door communautaire dossiers over de kop gegaan. Daarnaast wachtte men nog steeds op de uitvoering van de zogeheten 'derde fase' - het onafgewerkte 'overschot' van de communautaire onderhandelingen en staatshervorming van 1988. De verkiezingen van november 1991 zetten de politici niet meteen

in de positie om tot redelijke resultaten te komen. De rust was niet weergekeerd. Er was immers ook de fenomenale doorbraak van het Vlaams Blok die de koorts deed stijgen. Een tweederde meerderheid tot stand brengen lag dus niet voor de hand. Na lange palavers tijdens de regeringsonderhandelingen kwam de idee van een zogenaamde gemeenschapsdialoog in de rooms-rode

regeerverklaring terecht. De meerderheid zou de dialoog organiseren, premier Dehaene mocht als waarnemer de discussies bijwonen. Alle traditionele partijen namen er aan deel: socialisten en christendemocraten – de regeringspartijen –, maar ook de liberalen, de groenen, de toenmalige Volksunie en ook het FDF. Bekend gebleven zijn de incidenten toen het Vlaams Blok protesteerde tegen zijn uitsluiting.

De gesprekken mislukten uiteindelijk, hoewel diverse werkgroepen enig resultaat boekten. Tot de 'resultaten' behoorden: de splitsing van de provincie Brabant, de rechtstreekse verkiezing van de regionale parlementen, de zetelverdeling voor het Europees parlement en de overheveling van een pak bevoegdheden. Deze deelakkoorden die al waren bereikt, werden in 1993 toch opgenomen in de Sint-Michielsakkoorden. Onder Guy Verhofstadt werd een soortgelijke formule maar liefst twee keer toegepast.

De Costa

In de eerste paarse regeerperiode (1999-2003) werd de Costa, de Intergouvernementele en Interparlementaire Conferentie voor de Staatshervorming, opgericht. Omdat tijdens het snelle formatiebeeraad in 1999 – Verhofstadt wilde tegen elke prijs snel een regering om een trendbreuk met de vorige regeringsvormingen in de verf te zetten – geen communautaire knopen werden doorgehakt, moest de Costa de communautaire knopen ontwarren en naar oplossingen zoeken. Politici en ministers uit de diverse regeringen namen er aan deel. "Wij voeren geen strategie van confrontatie, die de afgelopen vier jaar niets heeft opgeleverd, maar wel van samenwerking," stelde Verhofstadt. Maar de Costa verwerd tot niet meer dan een praatbarak, waar alleen wat vrijblijvende ballonnetjes werden opgelaten. Patrik Vankrunkelsven (VU), samen met Philippe Moureaux (PS) Costa-voorzitter, eiste na lang gepalaver dat de premier de zaak in handen zou nemen. Deze probeerde dan de zaak weer op gang te trekken zonder al te veel resultaat.

Herhaaldelijk dreigden partijen de Costa te verlaten omdat geen overeenstemming kon worden bereikt over tal van dossiers, laat staan dat er fundamentele akkoorden werden gesloten. Vanuit Vlaanderen klonk o.m. de roep om de vijf resoluties van het Vlaams parlement uit te voeren. Enkel de regionalisering van landbouw en buitenlandse handel (het reisagentschap voor Prins Philippe) leidden uiteindelijk tot kleine akkoordjes, die evenwel pas hun beslag zullen vinden in het Lambermontakkoord. Na een jaar palaveren, zal Verhofstadt, onder druk van een ongeduldig wordende Volksunie, het staatshervormingsdossier definitief tot zich trekken. Het was een maat voor niets, want de Lambermont- en Lombardakkoorden kwamen uiteindelijk pas tot stand na onderhandelingen tussen de federale regering en de partijvoorzitters en met de steun van het cdH, vanuit de oppositie.

In het tweede kabinet-Verhofstadt (2003-2007) ontstond het Institutioneel Forum om verdere stappen in de staatshervorming voor te bereiden. Veel verder dan een openingsvergadering en een werksessie is het Forum niet geraakt. Het Forum slaagde er zelfs nog niet in een agenda van vergaderen samen te stellen.

De Conventie

Na de stemming in de Kamer over B-H-V op 7 november, eiste de koning op 8 november 'snel' een federale regering. Daarnaast kondigde hij een dialoog aan, onder leiding van de parlementsvoorzitters, over 'een evenwichtige verdere uitbouw van onze instellingen en de versterking van de cohesie tussen de gemeenschappen'. Nauwelijks een dag nadat CD&V zich nog altijd sterk maakte te blijven gaan voor een regeerakkoord mét stevige communautaire accenten, begroef deze partij mee de communautaire aangelegenheden in een Raad van Wijzen en/of een Conventie. De federale regering stuurt een aantal ministers, Kamer en Senaat én de diverse regionale parlementen sturen elk een delegatie. Ook vertegenwoordigers van de diverse regionale regeringen krijgen een plaats.

In totaal telt de Conventie wellicht veertig politici: twintig Vlamingen en evenveel Franstaligen. Elio Di Rupo sprak zelfs over 58 leden. Het Bureau – de Raad van Wijzen – zal bestaan uit acht politici, aangevuld met de kameren de senaatsvoorzitter als voorzitters, waarvan Herman van Rompuy bekend staat als een Belgisch federalist en Armand De Decker als een Belgicist. Een fundamentele staatshervorming wordt dus buiten de regeringsvorming gehouden; wat de Franstaligen altijd hebben gewild. Bovendien wordt het Vlaams Belang geweerd, net als destijds.

Volgens Rik van Cauwelaert in *Knack* van 28 november zal de werking van die Conventie hoe dan ook verhinderen dat Vlaamse voorstellen die voor de Franstaligen 'te ver' zullen gaan, afgeblokt worden. Niet alleen is de Conventie paritair samengesteld, maar om een voorstel ter behandeling te krijgen, moet er volgens de Franstaligen een bijzondere meerderheid zijn in beide taalgroepen waarbij minstens drie partijen in elke taalgroep zich achter het voorstel kunnen scharen. De traditionele partijen uit het zuiden kunnen dus verhinderen dat Vlaamse voorstellen ooit op de agenda van de Conventie raken...

Besluit

Hoe dan ook zal het er uiteindelijk op neerkomen dat heel deze operatie een afleidingsmanoeuvre zal zijn om de communautaire zaken in de diepvries te steken en de communautaire agenda te verdagen naar de Griekse kalender. Gekanaliseerd naar een praatbarak als een Conventie en een Raad van Wijzen ziet het er dus naar uit dat een volgende staatshervorming een stille dood zal sterven in een zoveelste Belgische vergeetput. Ondertussen werd al duidelijk dat zelfs oude krokodillen als Dehaene niet meer in dergelijke initiatieven geloven... En komt er alsnog een federale regering die de staatshervorming zelf zal aanpakken – wat het meest logische is –, dan zal de Conventie al dood zijn nog voor ze werd geboren...

Monika Persoons

“Een draak van een wet”

Plots ontdekt iedereen dat de nieuwe wetten rond discriminatie en racisme slechte wetten zijn.

Op 6 december kopte *De Standaard*: “Een draak van een wet”. De aanleiding was het nieuwsfeit dat de Liga voor Mensenrechten de nieuwe antiracismewet ging aanvechten voor het Grondwettelijk Hof. Merkwaardig, inderdaad, dat de extreemlinkse Liga (procespartij tegen het Vlaams Blok toen het Hof van Gent een partijverbod uitsprak) nu plotseling bezwaren zou hebben tegen een al te strenge racismewet. Een eerlijke bekommernis over het recht op vrije meningsuiting? Laat ons niet naïef wezen. De Liga is een actief bestrijder van alle meningen die het dogma van de multiculturele samenleving in vraag stellen.

Kort voor het ontbinden van Senaat en Kamer in juni werden nog drie wetsontwerpen van Minister Dupont (PS) in allerijl door het parlement gejaagd. Het ging over een nieuwe antiracismewet (ARW), een nieuwe antidiscriminatiewet (ADW) en de zogenaamde “genderwet” (die discriminatie tussen de geslachten wil aanpakken). De vroegere ADW werd vernietigd na beroep van het Vlaams Belang en professor Storme. De PS wilde het daar niet bij laten en liet daarom met alle geweld een nieuwe ADW goedkeuren, voor het einde van de legislatuur. Er kwam ook een nieuwe ARW om deze structureel en terminologisch te coördineren met de ADW. In het parlement was er nauwelijks een debat over de nieuwe wetten. Enkel het Vlaams Belang kwam uitgebreid tussen om de nieuwe wetten aan te klagen. Wij spraken toen al van “een draak van een wet”. Maar we kregen geen gehoor. Enkel journalist John De Wit van de *Gazet van Antwerpen* liet waarschuwend geluiden horen.

De tussenkomst van de Liga is geïnspireerd door heel andere motieven. De Liga voelden waarschijnlijk aan dat de nieuwe wetten groot gevaar liepen voor het Grondwettelijk Hof. Een juridische overwinning van het Vlaams Belang zouden ze moeilijk kunnen verdragen.

Vandaag hebben *De Standaard* en anderen ook ontdekt welke monstrositeit er net voor de verkiezingen is goedgekeurd. Kon dat niet wat vroeger, toen wij met parlementaire tussenkomsten en persmededelingen al aan de alarmbel trokken? Wij waren ook de eersten die een beroep bij het

Grondwettelijk Hof aantekenden tegen de nieuwe wetten. Een maand later volgde het, overigens lovenswaardige, initiatief van professor Matthias Storme om namens een grote groep mensen naar hetzelfde Grondwettelijk Hof te trekken. En nu vindt warempel ook de vereniging met de misleidende naam “Liga voor Mensenrechten” de nieuwe ARW een stap te ver.

Andere motieven

Laat ons een misverstand uit de wereld helpen: de Liga vecht enkel één artikel van de ARW aan. Het Vlaams Belang en Storme vallen de algemene principes van de wetten aan. Voor ons zijn de nieuwe wetten een zeer verregaande inperking van het recht op vrije meningsuiting. Ze geven ook enorme

mogelijkheden tot grof politiek misbruik. Net zoals de oude antiracismewet is misbruikt tegen het Vlaams Blok. De tussenkomst van de Liga is geïnspireerd door heel andere motieven. Deze extreemlinkse jongens en meisjes voelden waarschijnlijk aan dat de nieuwe wetten groot gevaar liepen voor het Grondwettelijk Hof. Zou het kunnen dat ze een juridische overwinning van het Vlaams Belang moeilijk zouden kunnen verdragen en dus maar voor de vlucht vooruit kozen? Zou het kunnen dat het hen vooral te doen is om mee in het debat aanwezig te zijn op het ogenblik dat het Grondwettelijk Hof belangrijke delen van de ARW en ADW vernietigt? Willen ze, door het offeren van één artikel, één bouwsteentje, vooral zorgen dat de structuur van de wet overeind blijft?

Eén ding wordt in ieder geval duidelijk: de nieuwe wetten rond racisme en antidiscriminatie zijn slechte wetten. Wat vooral overblijft is de vraag hoe dergelijke wetten dan toch tot stand kunnen komen? Je merkt als parlementslid snel wanneer er iets speciaal aan de hand is. Wanneer belangrijke wetten worden goedgekeurd en nauwelijks iemand van de voorstellers doet een tussenkomst om de wet te verdedigen, dan weet je dat ze te beschaamd zijn om de wet te verdedigen, maar ook te laf om er tegen te stemmen. Het is de aard van de ideologische terreur die alles wat antiracisme betreft omringt. Iedereen weet dat de antiracistische heksenjacht ondemocratische, onrechtvaardige en groteske proporties aanneemt. Maar niemand durft spreken, omdat men anders zelf zal verdacht worden van racisme. Het is hier gepast nogmaals de woorden van de Engelse filosoof en conservatief Edmund Burke aan te halen. ‘*All that is necessary for the triumph of evil is that good men do nothing*’ (Opdat het kwade zou triomferen, is er alleen nodig dat de goede mensen zwijgen).

Jurgen Ceder

Druk op de ketel

Het alsmaar groeiende succes van de Vlaams-nationale partij heeft ongetwijfeld een doorslaggevende rol gespeeld in de politieke evolutie. Ook vandaag, in volle regimecrisis, houdt het Vlaams Belang de druk op de communautaire ketel.

resolutie over het einde van België voor. Ter attentie van de buitenlandse journalisten organiseerde onze partij een massaal bijgewoonde persconferentie waarop de onafhankelijkheid werd voorgesteld als het enige realistische alternatief voor de falende Belgische constructie. Die persconferentie kreeg in de internationale media overigens ruime weerklank en zorgde ervoor dat tal van buitenlandse camera-ploegen neerstreken in de Wetstraat.

'Gedaan met geven en toegeven'

Tijdens de viering van 30 jaar Vlaams Blok/Vlaams Belang werd een nieuwe en grootscheepse onafhankelijkheids-campagne voorgesteld. Een boekje met als motto 'Gedaan met geven en toegeven, tijd voor Vlaamse onafhankelijkheid!' werd eind december in alle

brievenbussen van Vlaanderen (zo'n 2,4 miljoen exemplaren) gedropt. Het boekje is een ondubbelzinnig pleidooi voor Vlaamse onafhankelijkheid en geeft antwoorden op veelgestelde vragen als 'moeten we dan niet solidair zijn?', 'heeft Wallonië vroeger Vlaanderen niet onderhouden?' en 'is Vlaanderen niet te klein om onafhankelijk te zijn?'.

U merkt het: in weerwil van media-boycot en cordon sanitaire blijft het

Vlaams Belang de onafhankelijkheids-idee verder uitzaaien. Tot spijt van wie 't benijdt, dringt in Vlaanderen het besef door dat ons volk eindelijk op eigen benen moet staan.

Tom Van Den Troost

Dertig jaar geleden plaatste het Vlaams Blok het thema van de Vlaamse onafhankelijkheid als eerste op de politieke agenda. Onze partij stond toen alleen met dat standpunt, maar intussen raakten steeds meer Vlamingen – ook in kringen van politiek en economie – overtuigd van de noodzaak om in Vlaanderen onze eigen beslissingen te kunnen nemen.

Ontelbare acties

Na de parlementsverkiezingen van 10 juni – een ruime meerderheid koos voor 'meer Vlaanderen' – zette het Vlaams Belang zijn onafhankelijkheidskracht bij met een grote 'Volk, word staat!'-campagne. Militanten bedeedden een campagnefolder met de slagzin 'Stop die komedie!' Naar aanleiding van 100 dagen Belgische chaos overhandigden de partijkopstukken een 'verjaardagstaart' aan Pieter De Crem. Recent werd de spoedpetitie 'Woord houden' aan het adres van Yves Leterme, Jo Vandeurzen en Bart

De Wever gelanceerd. Daarnaast waren er nog tal van kleinschalige acties, onder meer aan het N-VA-hoofdkwartier ("Géén lepel suiker!"), aan kasteel Belvédère te Laken ("Nu meer dan ooit: Vlaanderen onafhankelijk!") en tijdens de jaarlijkse Gordel ("De Vlaamse Gordel is geen pasmunt – Splits B-H-V!").

Terwijl het Vlaams Belang het Vlaams Parlement in spoedzitting bijeen riep en vroeg dat het parlement zich een eigen autonoom statuut zou aanmeten dat uiteindelijk tot Vlaamse onafhankelijkheid zou leiden, legden de Vlaams Belang-fracties in Kamer en Senaat een

Goedbetaalde jobs

Gelegaliseerde wanpraktijken blijken schering en inslag op kabinetten.

In de nasleep van de affaire rond voormalig Vlaams Minister Fientje Moerman, die enkele maanden geleden ontslag nam uit de Vlaamse Regering wegens wanpraktijken met consultancy- en expertenopdrachten op haar kabinet, wenste Vlaams Belang te vernemen of deze praktijken ook op de overige ministeriële kabinetten het geval waren. Via het intussen afgeschafte artikel 8 van het Ministerieel Besluit van 14 september 2001 dat de werking van de kabinetten regelt, konden ministers immers, naast het vastgelegd aantal interne kabinetsmedewerkers, een aantal experts aanstellen of expertenopdrachten bestellen bij externe bureaus. Aangezien deze niet meegerekend werden om het totale kabinetspersoneel te bepalen, konden ministers naar goedgevonden bevriende personen of politiek verwante bedrijfjes - meestal eenmanszaken - een goedbetaalde job aanbieden op het kabinet.

In dit kader stelde Vlaams Belang-fractie leider Filip Dewinter op 4 oktober 2007 een schriftelijke vraag aan minister-president Peeters, waarin hij alle experten- en consultancyopdrachten op de ministeriële kabinetten opvroeg. De resultaten waren onthutsend. Uit het antwoord van de minister-president bleek dat de wanpraktijken zich niet enkel tot het kabinet-Moerman beperkten, maar dat ze schering en inslag bleken te zijn op talrijke ministeriële kabinetten. Uit het antwoord van Peeters blijkt dat de Vlaamse Regering sinds haar aantreden in juli 2004 reeds voor maar liefst 1,7 miljoen euro betaalde aan 28 expertenbureaus.

Vooral op de kabinetten-Moerman en -Van Mechelen kenden deze praktijken veel bijval. Op beide kabinetten werd bijvoorbeeld opvallend veel beroep gedaan op het éénmansbedrijfje 'FC Consulting'. Dit bedrijfje werd pas kort voor de toekenning van zijn eerste expertenopdracht opgericht, en werd voor in totaal bijna 400.000 euro met overheidsgeld betaald. De zaakvoerder van 'FC Consulting' is een zekere Francis Charlier, bestuurslid van de plaatselijke Open VLD-afdeling van Lendeledede én gewezen VLD-gemeenteraadslid. Verdere tekst en uitleg zijn

overbodig... In totaal voerde Francis Charlier met FC Consulting voor de twee Open VLD-kabinetten 26 opdrachten uit over zeer uiteenlopende onderwerpen, op nauwelijks drie jaar tijd. Bijkbaar was FC Consulting expert in alles. Andere voorbeelden van de aanwezigheid van bevriende expertenbureaus op Open VLD-kabinetten waren onder andere een opdracht toegewezen door minister Van Mechelen aan Ronny Noerens (Open VLD-voorzitter van de afdeling Wommelgem), een opdracht toegewezen aan Elegis waar waarnemend burgemeester van Kapellen (de thuisgemeente van Van Mechelen) Luc Janssens werkzaam is, een opdracht toegewezen door Moerman aan BVBA Campina Imans Consult waar Josephus Imans (voormalig kabinetchef van gewezen VLD-minister Gabriëls) zaakvoerder is, etc.

Dezelfde kleur

Ook op de kabinetten van de ministers Anciaux, Vandenbroucke, Vervotte (nu Vanackere), Leterme (nu Peeters), Keulen, Bourgeois en Van Brempt werd beroep gedaan op experts, zij het dan in de vorm van externe individuele experts. Vrijwel al deze experts hadden één ding gemeenschappelijk: ze hadden dezelfde kleur als de minister die hen tewerkstelde. Vooral Bert Anciaux was de ultieme kampioen in het aantrekken van externe adviseurs; zo stelde hij onder andere de echtgenote van Brussels Spirit-politicus Fouad Ahidar op zijn kabinet te werk, alsook huidig Vlaams parlements lid voor Spirit Dirk De Cock. Een andere opvallende naam is terug te vinden op het kabinet-Peeters, waar voormalig CD&V-minister Reginald Moreels tewerkgesteld wordt. Bovendien was de jaarlijkse verplichte rapportering van het aantal experten op de kabinetten van de leden van de Vlaamse regering aan het Vlaams Parlement verre van volledig: bepaalde opdrachten en aangestelde experten werden (bewust?) niet vermeld. Op het kabinet-Leterme (nu Peeters) bijvoorbeeld, werd een opdracht ter waarde van ruim 154.000 euro nooit vermeld, op het kabinet-Bourgeois werden in totaal zeven opdrachten

Filip Dewinter vroeg meer openheid en controle.

voor een bedrag van bijna 231.000 euro niet vermeld, op het kabinet-Peeters (nu Crevits) werden twee opdrachten niet vermeld, op het kabinet-Van Mechelen werd een totaalbedrag van 82.597 euro (adviezen van FC Consulting!) niet vermeld, en op het kabinet-Moerman werd geen enkele opdracht ooit gerapporteerd.

Filip Dewinter eiste in het Vlaams Parlement een gerichte controleaudit door het Rekenhof over alle toekenningen van consultancy- en expertenopdrachten op de ministeriële kabinetten, en diende daartoe ook een motie in; de motie werd echter door de meerderheid verworpen. Blijkbaar maalt de meerderheid er niet om dat er met belastinggeld wordt geknoeid... Toch heeft Vlaams minister-president Peeters, naar aanleiding van de vragen van Filip Dewinter, de samenstelling en de werking van de Vlaamse kabinetten herbekeken. Vanaf 1 januari kunnen geen nieuwe overeenkomsten meer worden afgesloten met experts en adviesbureaus. Voortaan zullen ministers meer een beroep moeten doen op hun administratie, die zeer vaak reeds hetzelfde werk verricht als de experts. Toch duurde het wel erg lang vooraleer artikel 8 werd afgeschaft, en konden alle ministers intussen naar believen experts aanstellen. In het kader van 'beter bestuurlijk beleid', waarmee Leterme destijds zo graag uitpakte, kan dit wel tellen...

Barbara Bonte

Absoluut record

Eind vorig jaar bevestigden de cijfers wat het Vlaams Belang reeds lang beweert: de immigratiestop in dit land is zo lek is als een zeef.

Op 18 december, de 'internationale dag van de migrant', raakten nieuwe immigratiecijfers bekend over de immigratie naar dit land. Daaruit blijkt dat de toestroom onverminderd aanhoudt en ondertussen een absoluut record heeft bereikt.

Schuldig verzuim

In 2005, blijkbaar het laatste jaar waarvoor volledige cijfers beschikbaar zijn, kwamen meer dan 90.000 immigranten het land binnen, waarvan ongeveer de helft uit niet-EU-landen. Dat is – voor een goed begrip – een instroom die hoger ligt dan het aantal inwoners van een middelgrote Vlaamse stad als Mechelen. Nog nooit was de officiële immigratie zo hoog, ook niet in de jaren zestig, toen de regering actief gastarbeiders rekruteerde. Dit cijfer bevestigt in ieder geval wat het Vlaams Belang reeds jaren beweert, namelijk dat de immigratiestop in de praktijk zo lek is als een zeef. De Belgische establishmentpartijen hebben niet de wil (gehad) om de immigratiestop, die in 1974 werd afgekondigd, ook daadwerkelijk toe te passen en te handhaven. Het is niet overdreven in dit verband te spreken over schuldig verzuim.

366.776!

Een andere opvallende vaststelling is dat, ondanks het feit dat steeds meer vreemdelingen de weg naar onze contreien vinden, het aantal vreemdelingen in de officiële statistieken min of meer stagneert. De verklaring hiervoor ligt uiteraard in het feit dat, zeker sinds de invoering van de 'Snel Belg'-wet, heel wat vreemdelingen het Belgische staatsburgerschap verwierven. Vanaf de invoering van de wet in mei 2000 tot juni dit jaar waren er dat niet minder dan 366.776, zegge en schrijve 4.265 per maand. Het totale aantal 'Nouveaux Belges' ligt op zo'n 700.000, wat maakt dat niet minder dan 1,6 miljoen 'Belgen' in dit land als vreemdeling werden geboren. Als we daar nog eens het aantal 'Belgen' met één of twee ouders van vreemde afkomst bijtellen, staat de teller op twee miljoen. De helft daarvan is van niet-Europese

origine, waarbij Turken en Marokkanen de belangrijkste groepen vormen. Voor de volledigheid voegen we er nog aan toe dat in de officiële vreemdelingenstatistieken uiteraard ook de illegale vreemdelingen niet zijn inbegrepen. Hun aantal wordt, nauwelijks enkele jaren na de grote regularisatiecampagne onder Verhofstadt I, geschat tussen de 40.000 en 200.000. Zoals voorspeld, heeft die regularisatiepolitiek een onmiskenbaar aanzuigefect gecreëerd waardoor het bestaande leger illegalen gewoon vervangen werd door een nieuw (en misschien nog groter) leger illegalen.

Afschaffen?

Naar aanleiding van de bekendmaking van de nieuwste immigratiecijfers stelde Jozef De Witte, directeur van het beruchte 'Centrum voor Gelijkeheid van Kansen en Racismebestrijding', dat de politiek de moed moet hebben om het debat aan te gaan over de immigratiestop. Hij heeft natuurlijk een punt waar hij zegt dat het beleid moet worden bijgestuurd omdat die immigratiestop in de praktijk niet bestaat. Maar we volgen niet wanneer, in plaats van de immigratiestop uiteindelijk strikt toe te passen, wordt gepleit om hem af te schaffen.

Een argument voor het opheffen van de immigratiestop was ook nu weer dat het toelaten van legale immigratie de illegale instroom van vreemdelingen zou inperken. Die bewering mist niet alleen elke wetenschappelijke onderbouwing, maar wordt ook door de praktijk weerlegd. We verwijzen ter zake naar de Verenigde Staten die als klassiek immigratieland met een groot probleem van illegaliteit geconfronteerd worden. Weinig verbazend overigens, want waarom zouden degenen die er volgens de quota net afvallen, nalaten om alsnog via illegale weg hun geluk te beproeven? De bewering dat de illegalenproblematiek kan worden opgelost door de poorten open te zetten voor legale immigratie, raakt kant noch wal en is dan ook terug te voeren op leugenachtigheid of onnozelheid. Of op alle twee.

Dirk De Smedt

Campagne tegen islamisering

Het Vlaams Belang voert in Antwerpen een campagne tegen de islamisering. Als het beleid niet over een andere boeg wordt gegooid, dreigen Antwerpen en andere Vlaamse steden binnen enkele decennia geconfronteerd te worden met islamitische meerderheden in hun bevolking.

Het Vlaams Belang becijferde op basis van de afkomst van de in Antwerpen levende allochtonen dat de stad inmiddels reeds zo'n 70.000 moslims in zijn bevolking telt, zo'n 15% van de totale Antwerpse bevolking. Bij de jongste bevolkingsgroepen is dit aandeel echter nog veel groter. Meer dan één derde van de leerlingen van het Antwerpse stedelijke basisonderwijs volgt islamitisch onderricht. Een derde van de Antwerpse leerlingpopulatie is dus moslim. Dat het islamonderricht populairder is dan het katholieke godsdienstondericht wil overigens wel iets zeggen. Terwijl er zich alsmaar meer islamitische vreemdelingen – via huwelijk, gezinshereniging, asiel – in Antwerpen komen vestigen, verlaten de autochtone Antwerpenaren massaal de stad waar ze zich steeds minder thuis voelen. De toename van het aantal moslims uit zich ook in toenemende mate in het straatbeeld. Steeds meer en steeds grotere moskeeën verschijnen in het Antwerpse straatbeeld. Antwerpen alleen al telt inmiddels al 36 gekende moskeeën. Hoeveel garageboxmoskeeën er daarnaast nog actief zijn, is onbekend.

Stop islamisering

Een campagne die de sluipende islamisering van onze steden aan de kaak stelt, is dan ook geen overbodige luxe. Het Antwerpse Vlaams Belang lanceerde daarom een actieplan 'Stop islamisering', dat de voorstellen van onze partij bevat om de islamisering van Antwerpen te stoppen. De Vlaams Belang-standpunten werden via een persconferentie en via pamfletten bekend gemaakt bij de Antwerpse bevolking. In het kader van de anti-islamiseringscampagne organiseerde Vlaams Belang-Antwerpen ook betogingen aan twee nieuwe moskeeën die in de steigers staan: één in het district Deurne

en één in het nu reeds sterk geislamiseerde Antwerpen-noord.

Noor Ulharam

Op 8 november organiseerde Vlaams Belang Antwerpen in Antwerpen-noord een betoging aan de nieuwe Noor Ulharam-moskee van de 'Antwerp Islamic Association'. Deze moskee staat symbool voor het lakse beleid van het Antwerpse stadsbestuur met betrekking tot de islamisering. De bouw van de moskee Noor Ulharam luidt een nieuwe fase in met betrekking tot de islamisering van Antwerpen-noord. De moskee is geen eenvoudig woonhuis, maar een opvallende verschijning in het straatbeeld. Het grote gebouw telt drie verdiepingen, heeft twee minaretten die tot twee meter boven de dakrand uitsteken en een glazen gevel. De Noor Ulharam-moskee en de Antwerp Islamic Association werden in 2005 op de lijst van extremistische en terroristische verenigingen van de federale politie vermeld als trefplaatsen van moslimfundamentalisten. Gewezen bestuursleden van

de moskeevereniging kwamen in het verleden reeds in contact met het gerecht wegens witwassen van crimineel geld. Een eenvoudige opzoeking op internet leert overigens dat de nieuwe Pakistaanse importimam van de moskee er op zijn minst dubieuze, extreme opvattingen op nahoudt. Het Antwerpse stadsbestuur doet echter alsof zijn neus bloedt. Ter gelegenheid van de ramadan organiseerde de stad in samenwerking met de Noor Ulharam-moskee zelfs een gratis buurtmaaltijd, waarop de buurtbewoners kennis konden maken met de islam. Voor de gelegenheid werd zelfs een kopij van de islamitische Ka'aba opgetrokken op het Antwerpse Sint-Jansplein.

Decreet

Het Vlaams Belang komt niet alleen op straat, maar diende ook een wetgevend initiatief in tegen de islamisering van het straatbeeld. Veel nieuwbouwmoskeeën zijn gebouwd volgens een Oosterse/Moorse bouwstijl, vaak met minaretten, een bouwstijl die haaks staat op ons eigen Vlaamse, Europese, culturele patrimonium. De Vlaams Belang-fractie in het Vlaams Parlement diende daarom een voorstel van decreet in dat tot doel heeft het voor de lokale overheden mogelijk te maken dat zij bij hun stedenbouwkundig beleid en vergunningenbeleid rekening zouden kunnen houden met het culturele karakter van een gemeente, stad of streek, ook op architecturaal vlak. Daardoor zou de inplanting van een moskee of islamitische gebedsruimte tegen kunnen worden gehouden wanneer de vormgeving hiervan de culturele identiteit van de omgeving zou aantasten. Op geen enkel bestuursniveau laat het Vlaams Belang na de islamisering van onze Vlaamse steden aan te klagen!

Wim Van Osselaer

Slovakije

Tsjechië

In 1989 kwamen de verschillende Oost-Europese regimes ten val. Ook in Tsjecho-Slovakije kon de bevolking door massademonstraties en stakingen de communistische regering tot aftreden dwingen. Aangezien er geen bloed vloeide, sprak men van een 'Fluwelen Revolutie'. Toen de dictatuur verdwenen was, stonden de beide volkeren voor de grote uitdaging om een democratie en een vrijemarkteconomie uit te bouwen. Bovendien moesten ook de verhoudingen tussen het federale niveau en de twee deelstaten Tsjechië en Slovakije concreet ingevuld worden.

Een koppelteken

Eigenlijk was Tsjecho-Slovakije al sinds oktober 1968 een federaal land, maar zolang de communisten aan de macht waren, was dit federalisme dode letter gebleven. Al gauw bleek dat de Tsjechen en Slovakken zeer verschillende opvattingen hadden over federalisme. De Slovakken zagen zichzelf als een gelijkwaardige partner binnen een losse federatie. Voor de Tsjechen waren economische hervormingen dringender en belangrijker dan een eventuele staatshervorming. Net als in België kwam dit fundamenteel meningsverschil aan de oppervlakte door felle discussies over kwesties die voor een buitenstaander compleet onbelangrijk leken. Zo was het Tsjecho-Slovaakse parlement in maart 1990 het toneel van een verhit 'debat over het koppelteken'. De officiële benaming

De fluwelen scheiding

Op 1 januari 1993 gingen Tsjechië en Slovakije vreedzaam uit elkaar. Deze fluwelen splitsing toont de weg voor Vlaanderen en Wallonië.

van het land – Tsjecho-Slovaakse Socialistische Republiek – kon natuurlijk niet meer gehandhaafd worden. De Tsjechen waren voorstander van de naam 'Tsjecho-Slovakije'. De Slovakken stelden voor om het land 'Tsjecho-Slovakije' te noemen, mét koppelteken dus. De Tsjechen stelden een compromis voor: in Tsjechië en in het buitenland zou de staat 'Tsjecho-Slovakije' heten, maar in Slovakije zou het land officieel 'Tsjecho-Slovakije' heten. De Slovakken zagen dit voorstel als een belediging. Uiteindelijk keurde het Tsjecho-Slovaakse parlement in april 1990 een voorstel goed dat voor beide partijen aanvaard was: 'Tsjechische en Slovaakse federatieve republiek'. Het kwam al meteen tot een nieuwe discussie, omdat in de Tsjechische versie van de naam het woord 'slovaakse' zonder hoofdletter werd geschreven...

Tussen augustus 1990 en februari 1992 onderhandelden de vertegenwoordigers van de federale regering, van de Tsjechische 'Nationale Raad' en van de Slovaakse 'Nationale Raad' zonder succes over een nieuwe grondwet. De Tsjecho-Slovaakse president Vaclav Havel wilde een referendum organiseren over het voortbestaan van de federatie, maar het Tsjecho-Slovaakse parlement wilde daar niet op ingaan. Een referendum zou misschien meer problemen scheppen dan oplossen. Stel je voor dat het ene deel de federatie wou verderzetten, en het andere deel niet! En welke concrete invulling moest de federatie dan krijgen?

Verdere polarisatie

De parlementsverkiezingen van juni 1992 brachten een verdere polarisatie. In Slovakije kwam er een coalitie van de centrumlinkse HZDS van Vladimir

Meciar en de nationalistische SNS. Het programma voorzag in een confederale staatsstructuur en voorzichtige economische hervormingen. In Tsjechië werden de verkiezingen gewonnen door de liberale ODS van Vaclav Klaus.

Klaus wilde een sterk centraal gezag en een snelle overgang naar een markteconomie. Er kon voor hem geen sprake zijn van een federatie waarbij een socialistisch Slovakije de Tsjechen zou afremmen. Hij stelde de Slovakken voor de keuze: ofwel een sterke federatie, ofwel de opdeling van het land.

De programma's van Klaus en Meciar waren inderdaad niet compatibel. Op 11 juni stelden de beide leiders na een gesprek vast dat "de federatie tot het verleden behoort". De 'Fluwelen Revolutie' van 1989 zou gevolgd worden door een 'Fluwelen Scheiding'.

Vaclav Klaus

Splitsen is verrassend gemakkelijk

Klaus en Meciar stelden een blauwdruk op om de federatie te ontbinden. Er volgde een reeks onderhandelingen waarbij de partijen zich soms hard opstelden maar tegelijk begrepen dat een vlotte scheiding in het voordeel van beiden was. Uiteindelijk werden er zesentwintig

WINTERACADEMIE, BOWLING & CONGRES

29/2 -> 2/3
2008

wintertrffen

50 of 65 euro:

Inschrijven voor 20 februari 2008 door storting van 65 euro (voor werkenden) of 50 euro (voor studenten en werkzoekenden) op rekeningnummer 751-2016955-74.

WINTERACADEMIE

Dit intensief vormingsweekeinde voor alle leden tussen 15 en 36 jaar belooft alvast boeiend en leerrijk te worden met tal van gastsprekers en natuurlijk de nodige ontspanning (film, bowling, gezellig samenzijn,...).

Volgende sprekers werden gevraagd:

Willy Dewaele, *Brussel-Halle-Vilvoorde*

Karim van Overmeire, *Strategieën voor de toekomst van het Vlaams Belang*

Rob Verreycken, *Radicale (actie)groepen op de barricade*

Debat, *Directe actie als aanvulling op het politieke verhaal*

Filip De Man, *L'état PS*

Frank Vanhecke, *30 jaar Vlaams Belang, 30 jaar taboebreker*

Peter Logghe, *Wat ons scheidt en bindt van Links en Rechts*

Deelnemers krijgen na inschrijving het volledig uitgewerkte programma en alle praktische richtlijnen.

BOWLING

Zaterdagavond trekken we erop uit voor een avondje bowling. Een balletje smijten en een pintje drinken aan de Vlaamse kust.

CONGRES

Zondagnamiddag, na de winteracademie, nemen we deel aan het congres van het Vlaams Belang in Gent. Een opvallende VBJ-stand zal onze aanwezigheid benadrukken!

VLAAMS BELANG JONGEREN